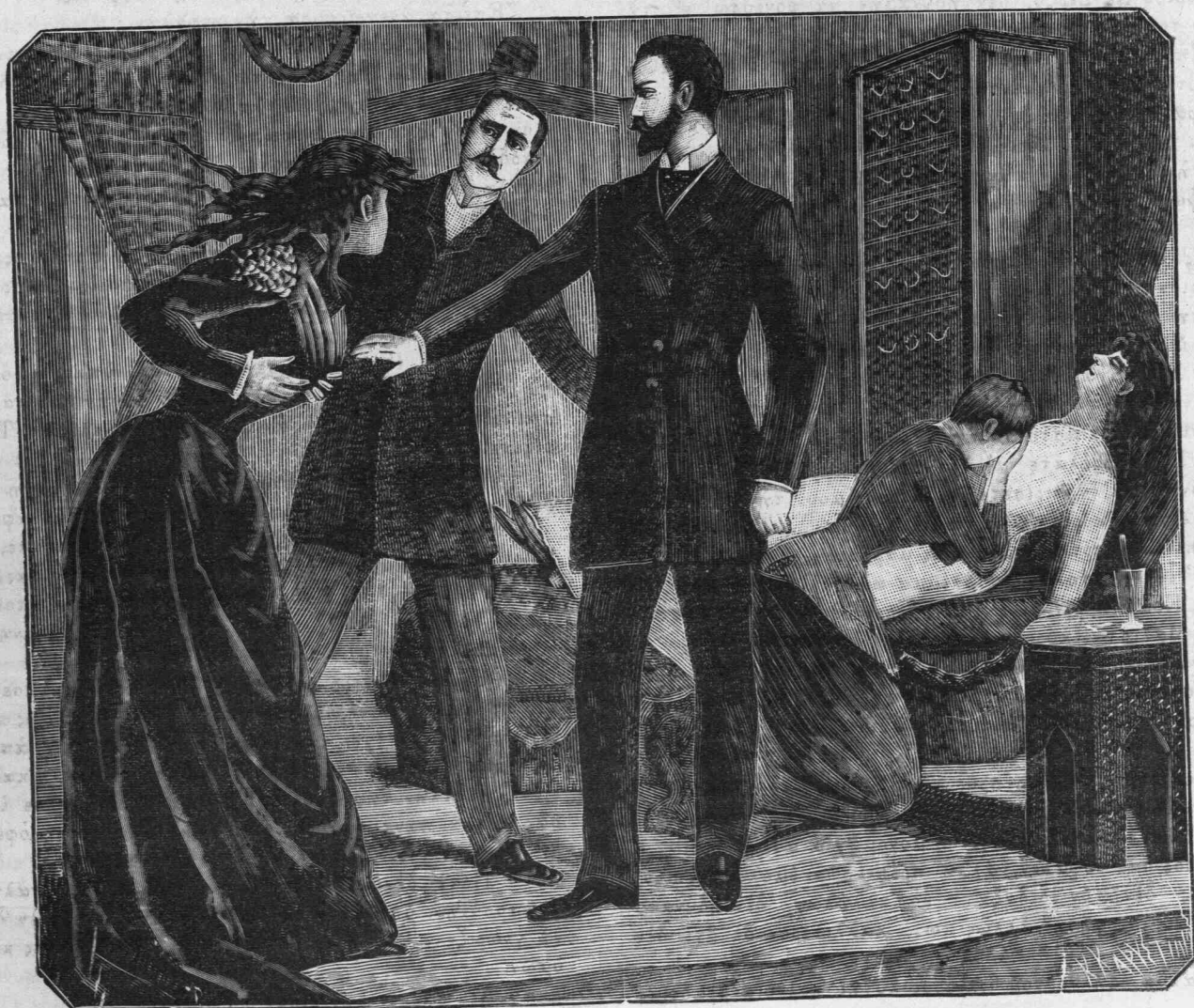

A. MATTHEY

Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Δὲν ἤξεύρει τί λέγει. Εἶνε παράφρων. (σελ. 458).

«Ὁ κύριος δὲ Μοζιρόν δὲν ἔφερεν ὄπλα· ἔλαβα τὰ πιστόλια τοῦ Λουκιανού.

» Ἀφοῦ τὰ βήματα ἐμετρήθησαν καὶ ὁ Λουκιανὸς καὶ ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐτοποθετήθησαν, ἐδόθη τὸ σημεῖον.

» Ὁ Λουκιανὸς ἐχαμήλωσε πάραυτα τὸ ὄπλον αὐτοῦ, καὶ χωρὶς οὐδὲ βῆμα νὰ προβῇ, ἐπυροβόλησεν. Ἦθελε προφανῶς νὰ θέσῃ ἐκτὸς μάχης διὰ μιᾶς τὸν φοβερόν αὐτοῦ ἀντίπαλον.

» Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἀνεσείρησε, καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμόν.

» Ἡ σφαῖρα ἐτοποθετήθη εἰς τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ.

» — Καλῶς σκοπευθεῖσα! εἶπεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ· εἶνε

εὐτύχημα ὅτι δὲν ἐκινήθην· ἂν ἐπροχώρουν καὶ ἐν μόνον βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, θὰ ἤμην ἤδη νεκρός.

» — Πυροβολήσατε λοιπὸν χωρὶς νὰ ὀμιλήτε, κύριε! ἀνεφώνησε τῷ κυρίῳ Δὲ Μοζιρόν εἰς τῶν μαρτύρων τοῦ Λουκιανού.

» Ἡ ἀγωνία τῷ ὄντι ἦτο ἀνυπόφορος. Ὁ Λουκιανὸς ἵστατο ἐν κατατομῇ ἀποκρύπτων καὶ καλύπτων τὸ πρὸς-ῶπον διὰ τοῦ πιστολίου.

» Περίμενον οὕτω τὸν θάνατον, χωρὶς νὰ δειλιῇ.

» Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐστράφη πρὸς τὸν μάρτυρα, καὶ ὑποκλίνων :

» — Πυροβολοῦσι κατὰ βούλησιν, κύριε, ἀπεκρίθη αὐτῷ. Θὰ πυροβολήσω λοιπὸν, — ὅταν θελήσω.

• Ἐπειτα ἀναζητῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν περὶ αὐτόν :

— Ἴδού ἐκεῖ, εἶπεν, εἰς ἀπόστασιν τεσσαράκοντα περίπου βημάτων. ἀναξία λόγου σημύδα, ἰσχνὴ καὶ ἐλεεινὴ, καὶ ἡ ὁποία οὐδέποτε θὰ ἔχῃ καλὸν μέλλον. Εἶνε καλλίτερον νὰ καταβληθῇ τάχιστα. Θὰ σκοπεύσω αὐτὴν διὰ τὸν δασονόμον.

• Καὶ χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐσκόπευσεν ἐπυροβόλησεν.

• Ἡ σφαῖρα ὁλόκληρος ἐβυθίσθη εἰς τὴν εὐτελεῖ σπηλύναν, ἥτις δὲν εἶχε βεβαίως δέκα καὶ πέντε ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου διαμέτρου.

• Τότε ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν προέβη βήματά τινα πρὸς τὸν Λουκιανόν.

— Κύριε ὑποκόμη, εἶπεν, ἀφ' οὗ ὑπέστην τὴν ἀδικίαν σας, ὦφειλον νὰ ὑποστῶ καὶ τὸ πῦρ ὑμῶν· ἀλλ' ὦν ξένος τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ, δὲν ἠδυνάμην νὰ φονεύσω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ.

• Εἶπον καὶ ἐγὼ λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ Λουκιανοῦ.

• Ἐτι συγκεκλινημένος καὶ ὠχρός, ὁ Λουκιανὸς εἶπε σταθερῶς τῇ φωνῇ :

— Λυποῦμαι, κύριε, διὰ τὴν προσβολήν, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὴν σύγκρουσιν αὐτὴν. Μὴ δυνάμενος ἐγὼ νὰ τὴν ἀπαλείψω, ἀπαλείφετε αὐτὴν ὑμεῖς μόνοι. Ἀλλὰ διακηρύττω μεγαλοφώνως ὅτι εἴσθε ἀνάξιοι τῆς προσβολῆς ταύτης. Οὐδόλως ἠπατήσατε εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον. Ἀλλὰ δὲν εὕρισκον πρόφασιν διὰ νὰ σὰς προκαλέσω, καὶ ἐζήτησεν τοιαύτην διὰ πάσης θυσίας. Ἴδού ἡ ἀλήθεια. Ὀφείλον αὐτὴν ὑμῖν. Δέχθητε αὐτὴν ὡς ἐπανόρθωσιν.

• — Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε ὑποκόμη, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν.

• Καὶ σύρων ἐπιστολὴν ἀπὸ τοῦ θυλακίου αὐτοῦ :

— Πολὺ ἠθέλατε μὲ ὑποχρεῶσαι ἂν ἐλαμβάνετε τὴν καλοσύνην νὰ ἐγχειρίσετε ἐκ μέρους μου τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν εἰς τὸν κύριον κόμητα Δὲ Σερζύ.

• Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τοὺς μάρτυρας, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπ' ἐμὲ προσηλὼν τὸ βλέμμα αὐτοῦ.

• — Ἐφάνην γενναῖος ; ἠρώτησεν.

• — Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησα.

• Ἐχαιρετίσθησαν καὶ ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἀπεσύρθη διευθυνόμενος πρὸς τὴν πολίχνην καὶ συνοδευόμενος μόνον ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν μαρτύρων αὐτοῦ, ὅστις τὸν ἐγνώριζεν.

• Ὁ Ροβέρτος ἐστράφη πρὸς τὴν Βάλδα, ἀδιακόπως ἐμβυθισμένος εἰς σκοτεινοὺς ρεμβασμούς.

— Ἴδού, εἶπε πῶς ἔληξεν ἡ μονομαχία αὕτη, κυρία· ὁ συνεταῖρός σας ἐσφαλεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὑμεῖς δὲν τὸν ἐδιδάξατε καταλλήλως· δὲν ἠδύνατο σχεδὸν νὰ ἐνεργήσῃ ἄλλως πῶς, καλλίτερον δὲ ὅτι δὲν ἐνήργησεν.

• Ἡ Βάλδα ἐξῆλθε τοῦ θάμβους αὐτῆς καὶ διὰ βραδείας φωνῆς :

— Ναί, εἶπεν, ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἔχει γενναιότητα, ἀλλ' ἔχει πρὸ πάντων τὴν ζωὴν τοῦ ἐξησφαλισμένην, καὶ διὰ τοῦτο ἔσωσε καὶ τὴν τιμὴν. Τώρα μένομεν ἡμεῖς οἱ δύο, δὲν εἶνε ἀληθές, κύριε ; καὶ δὲν εἶνε πιθανόν ὅτι ἐγὼ θὰ ἐξέλθω τόσον εὐτυχής.

ΜΣΤ

Ἑσωτερικὴ καταδίκη.

• Ἡ Βάλδα ὁμῖλει μετὰ τῆς σταθερότητος καὶ τῆς βεβαιότητος ληθθείσης ἀποφάσεως. Ἀλλ' ὁποία τις ἦτο ἡ ἀπόφασίς αὕτη ;

• Ὁ Ροβέρτος μετ' ἐκπλήξεως παρετήρει τὴν παραδόξον ταύτην γυναῖκα, ἥτις ἐφαίνετο νῦν ἡρμωτέρα καὶ ἀποφασιστικωτέρα αὐτοῦ.

— Ἐκστομίσσατε ἐναντίον μου, κύριε, τρομερὰς κατη-

γορίας. Διακηρύττω ὅτι δὲν θέλω ν' ἀπαντήσω εἰς αὐτάς. Ἐπιθυμεῖτε νὰ συνομολογήσωμεν εἰρήνην ; Ὁ κατηγορος εἶνε καλὸν νὰ κάμνῃ τὸν ἐνορκον καὶ τὸν δικαστὴν ;

— Ὁ δικαστής, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος, δέχεται ἤδη φοβεράν εὐθύνην, ὅταν ἀπαγγέλλῃ τὴν καταδίκην καὶ ἀφ' οὗ διεφωτίσθη ὑπὸ μακρᾶς διδασκαλίας καὶ ὑπὸ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ κατηγορουμένου· ἀλλ' ὁ αὐτοκαλούμενος δικαστής, ὅταν ὁ κατηγορούμενος ἀρνήται νὰ ἐκφρασθῇ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τι, εἶνε θρασύτης, ἡ ὁποία δὲν εἶνε τοῦ χαρακτήρός μου.

• Ἡ Βάλδα ὑπέλαβε σοβαρῶς :

— Ἀρκεῖ. Γνωρίζω τί μοι ὑπολείπεται νὰ πράξω.

Διετέλεσεν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν σιωπηλὴ, ὅσος καιρὸς ἀπῆτετο ὅπως ἀπαγγελοῖτο θανατικὴ ἀπόφασις.

• Ἐπειτα ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν :

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε, εἶπε νὰ σὰς ἀποτείνω ἀκόμῃ μίαν ἐρώτησιν, τὴν τελευταίαν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἀφορᾷ ἐμέ. Ὑπῆρξα ἐνοχος. ὡς ὑπολαμβάνετε, ὑπῆρξα ἔτι μᾶλλον ἐνοχος, εἴσθε ἄνθρωπος ἐντιμὸς καὶ ἄνθρωπος τῆς καρδίας, καὶ βεβαίως ποτὲ δὲν θὰ ἤρμωζεν εἰς τὸν χαρακτήρα σας νὰ συμπεριλάβετε εἰς τὴν κατηγορίαν συγγενεῖς τῶν ἐνόχων ;

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, κυρία, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, δὲν εἶνε τοῦ χαρακτήρός μου. Αὐτὸ ὑπάγεται εἰς ἄλλης τάξεως ἀδικίαν. Τίς θὰ ἔρριπτε σήμερον ἐπὶ τῶν ἀθώων τὰ σφάλματα τῶν ἐνόχων ;

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ Βάλδα, ὑπάρχει ὃν τι, ἐφ' οὗ συνεκέντρωσα τὴν τελευταίαν στοργὴν καὶ τὰς τελευταίας ἐλπίδας μου. ἡ ἀνεισία μου Ἀγγελίνα. Τὴν γνωρίζετε...

— Βέβαια ! εἶπεν ὁ Ροβέρτος, εἶνε χαριστάτη καὶ συνδυάζει τὴν χάριν μὲ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.

— Καὶ εἴσθε βέβαιος, δὲν εἶνε ἀληθές, κύριε, ὅτι ἂν ὑπάρχῃ ἀλήθεια εἰς τὰς ἐναντίον μου ὑποψίας σας, ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἐνέχεται καθόλου εἰς τὸ κακὸν τὸ ὅποσον ἠθέλησα νὰ κάμω ἢ εἰς τὸ κακὸν τὸ ὅποσον ἠδυνήθην νὰ σχεδιάσω ;

— Εἰμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἐναντίου, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος. Χωρὶς ποτὲ νὰ σὰς κατηγορήσῃ ἢ νὰ σὰς προδώσῃ ἡ Ἀγγελίνα, — ἔχω τὴν πεποιθήσιν, ἔχω τὴν ἀπόδειξιν, μάλιστα τούτου, — ἔμεινε σταθερῶς συνδεδεμένη καὶ πιστὴ εἰς τὴν φίλῃν τῆς Λουκίαν· ὥστε δὲν ἐνήργησε ἐναντίον σας, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλω νὰ διατηρῶ εἰλικρινὴ καὶ ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην.

— Ποτὲ δὲν θὰ ἔχετε δι' αὐτὴν πολὺ μεγάλην εὐγνωμοσύνην. ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα. Ἀγνοεῖτε, δὲν δύνασθε νὰ γνωρίζετε πᾶν ὅ,τι ἔπραξεν ὑπὲρ τῆς Λουκίας καὶ ὑπὲρ ὑμῶν.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Δὲν δύνασθε νὰ μὲ ἐννοήσετε τὴν στιγμὴν αὐτὴν, θὰ μὲ ἐννοήσετε ἴσως ἀργότερον. Μάθετε μόνον ὅτι ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἦτο μόνον ἀφωσιωμένη, ἀλλὰ καὶ ἡρωικὴ· μάθετε ὅτι ἡ φίλια τῆς τὴν ὤθησε μέχρι τῆς μᾶλλον μεγαλοψύχου θυσίας. Μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὅτι σὰς λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ἐντυπώσατε εἰς τὴν μνήμην σας καλῶς τοὺς λόγους μου, ἀναμνήσθητε τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν προφέρω αὐτούς, καὶ ἐπιτρέψατε νὰ εἶνε οἱ τελευταῖοι, τοὺς ὁποίους ἀπαγγέλλω σήμερον.

• Ἡ Βάλδα ἀνηγέρθη καὶ προέβη ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύραν ὅπως ἐξέλθῃ.

• Ὁ Ροβέρτος μελαγχολικὸς τὴν παρετήρει, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ ὅπως ἀναχαίτισθαι αὐτὴν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ φωνὴ τοῦ Λουκιανοῦ ἀντήχησεν ἐν τῇ παρακειμένη αἰθούσῃ :

— Ροβέρτε ! ἐφώναζε, Ροβέρτε ! ἰδὼ εἰσαι ;

• Ἡ Βάλδα ἐγένετο ὠχρὰ, καὶ ἤρξαντο νὰ τρέμωσι πάντα τὰ μέλη αὐτῆς.

— Μὴ ἀπαντήσετε ! εἶπε τῷ Ροβέρτῳ πνιγομένη τῇ φωνῇ· μὴ ἀποκριθῆτε !

— Διὰ τί ;

— Δὲν θέλω νὰ ἴδω τὸν Λουκιανὸν αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὑπέλαβε μετὰ φόβου.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ φύγῃ· ἡ μικρὰ αἰθουσα ἦτο τὸ μᾶλλον ἀπεμεμακρυσμένον διαμέρισμα τῆς πτέρυγος ταύτης, καὶ εἶχε μίαν μόνην θύραν, ἐκείνην, δι' ἧς εἰσέρχοντο.

Ἡ θύρα αὐτὴ ἠνεώγη.

Ἡ Βάλδα ἀπεμακρύνθη κατὰ τρία βήματα.

Ἦνέφξε τὸ στόμα, ἀλλ' ἡ κραυγὴ αὐτῆς ἐκρατήθη ἐν τῷ λαρυγγί. Διέμεινε χαίνουσα, τοὺς βραχιόνιας ἐρριμμένους πρὸς τὰ ὀπίσω, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὲρ τὸ μέτρον ἠνεωγμένους ἔχουσα.

Ὁ Λουκιανὸς δὲν εἰσέρχετο μόνος. Ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίζετο ἡ Λουκία κάτωχρος καὶ πρὸς φάντασμα ὁμοία, ἀλλ' ἡδέως ἐν τῇ ὠχρότητι αὐτῆς μειδιῶσα.

Ὁ Ροβέρτος δὲν εἶδε τὴν Βάλδαν, τὴν Λουκίαν μόνον παρατήρει.

— Σὲ ἐζητοῦμεν, εἶπεν ὁ Λουκιανὸς τῷ Ροβέρτῳ.

— Ἥμην ἐδῶ μετὰ τῆς κυρίας, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος. Πόσον εἰσθε ὠχρά ! εἶπε τῇ Λουκίᾳ· τί ἔχετε ;

— Τίποτε, δὲν εἶνε τίποτε, εἶπεν ἡ Λουκία.

— Βλέπει ! ὁμιλεῖ ! ἔλεγε κατ' ἰδίαν ἡ Βάλδα, ἀγνοοῦσα ποῦ εὕρισκετο, καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ ἦνε φαιδρὰ ἢ κατὰ-πληκτος.

Ἐκρατήσεν ἐν τοσοῦτῳ ἐκυτῆς καὶ εἶπε τῇ Λουκίᾳ :

— Ἡδυνήθητε νὰ ἐγερθῆτε ;... Ἦσθε τόσο ἀσθενής, τόσο καταβεβλημένη !

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία, εἶχον ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις, δὲν εἶνε ἀληθές ; Ἐμείνα, ἀγνοῶ πόσον καιρὸν, εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν. Ἦρχισα νὰ συνέρχομαι, καὶ συνήθριζον ἡσύχως τὰς σκέψεις μου, ὅτε ἤκουσα νὰ κτυπῶσι τὴν θύραν μου, καὶ τὴν φωνὴν τοῦ Λουκιανοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκραζε : « Λουκία ! » Ἀ ! συνήλθον ἀμέσως. Ἐλαβον ἐκ τῆς χαρᾶς μου τὴν δύναμιν νὰ ἐγερθῶ, νὰ ἐνδυσθῶ, καὶ νὰ ἀνοίξω τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ ἀφοῦ μοι τὰ εἶπεν ὅλα, ἔλαβον τὴν δύναμιν νὰ καταβῶ καὶ νὰ ἔλθω ἐδῶ μαζὺ τοῦ.

Ἡ Βάλδα, ἐνόσφ ὁμιλεῖ ἡ Λουκία, ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ συνέλθῃ.

— Ἐσώθη ! διελογίζετο. Διὰ τίνος θεϊκοῦ θαύματος ;

Ἀ ! ἀδιάφορον ! ἄς εἶνε εὐλογητὸν τὸ θαῦμα αὐτό !

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἠκούσθησαν αἱ θύραι ἀνοιγόμεναι θορυβῶδως· ἡ θαλαμηπόλος τῆς Βάλδας ὤρμησεν ἐξηγριωμένη εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν.

— Κυρία !... ἀνέκραξε, κυρία !...

— Τί εἶνε, Θηρεσία ;

— Ἡ δεσποσύνη Ἀγγελίνα ἀποθνήσκει !

MZ

Ἡ μία ὑπὲρ τῆς ἑτέρας.

Ἡ Βάλδα ἔρρηξε τοιαύτην κραυγὴν, ὥστε ὅλη ἡ οἰκία ἀντήχησεν ἐξ αὐτῆς.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς εἶχε γνωρίσει τὴν ἐκβασιν τῆς μονομαχίας, ἐπανεγίνωσκεν ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ τὸ ἐπιστόλιον, δι' οὗ ὁ Μοζιρόν ἀνῆγγειλεν αὐτῷ ὅτι παραιτεῖται τῆς χειρὸς τῆς Λουκίας, ὅτε ἤκουσε τὴν φοβερὰν ταύτην κραυγὴν.

Ἐξῆλθε περίτρομος καὶ σχεδὸν πάραυτα εἶδε νὰ διέλθῃ πρὸ αὐτοῦ ταχεῖα σκιά.

Ἦτο ἡ Βάλδα.

Διηλθεν ὡς βέλος, ἀνέβη τὴν κλίμακα σχεδὸν χωρὶς νὰ

ἄπτηται τῶν βαθμίδων καὶ εἰσώρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀγγελίνας.

Ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἦτο κατακεκλιμένη, μήτε ἐκδεδυμένη.

Ἦτο ἐκδεδυμένη ὥς ὅτε εἶχεν ἀφήσει τὴν μητέρα αὐτῆς, καὶ ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος μακρᾶς ἔδρας, ἀπέναντι τῆς κλίνης αὐτῆς, ἥτις ἦτο ἄθικτος.

Παρ' αὐτῇ, ἐπὶ μικροῦ στρογγύλου τραπέζιου, ἔκειτο κενὸν ποτήριον καὶ ἐν αὐτῷ ἀργυροῦν κοχλιάριον· εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ποτηρίου ἐφαίνετο ὑποστάθμη καθύγρου σακχάρως.

Ἦτο ἀκριβῶς, κατ' ἐπιφάνειαν, ποτήριον ὅμοιον τῷ ὑπὸ τῆς Βάλδας ἀφεθέντι ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς Λουκίας.

Ἡ Ἀγγελίνα κατὰ πρώτην θέαν οὐδόλως ἐφαίνετο ἀποθνήσκουσα, ἀλλ' οὕτε ὑποφέρουσα. Ἡ ὄψις αὐτῆς ἐξ ἐναντίας ἦτο ζωηροτέρα τῆς συνήθους, καὶ ἔκτακτος φλόξ ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἡ Βάλδα ἔσπευσε πρὸς αὐτήν, ἣν καὶ περιπτυσσάμενη διὰ τῶν βραχιόνων ἔκραξεν :

— Ἀγγελίνα ! παιδί μου ! τί ἔχεις ;

Ἐπειτα ἀπομακρυνομένη ὅπως προσεκτικώτερον παρατήρησιν αὐτήν :

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἔλεγεν ἡ Θηρεσία, ὅτι ἀπέθνησκεις ;

— Ἐγὼ τῆς τὸ εἶπον, εἶπεν ἡσύχως ἡ Ἀγγελίνα. Μόνον δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ τρομάξῃ. Ἀλλὰ μίαν μόνην στιγμήν εἶχον σφοδρὰν κεφαλαλγίαν καὶ ἐπασχον φρικωδῶς.

— Παρήλθε λοιπόν ;

— Ναί, δὲν ὑποφέρω πλέον. Εἶμαι ἄρκετὰ καλὰ.

— Ἀ ! βλέπεις !

— Ἐπίσης, μητέρα μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγγελίνα, πιστεύω, βλέπεις ὅτι ἀποθνήσκω.

— Ἀποθνήσκεις ; εἶσαι παράφρων ; Ἀποθνήσκεις, ἀπὸ τί ; διατί ;

Ὁ Ροβέρτος τὴν αὐτὴν στιγμήν εἰσέρχετο ζωηρῶς εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ Ἀγγελίνα ἰδοῦσα αὐτὸν ἀφῆκεν ἐλαφρὰν φωνήν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐπλήσθησαν λάμψεως.

Σχεδὸν συγχρόνως τῷ Ροβέρτῳ εἰσέρχοντο ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, ἡ Λουκία καὶ ὁ Λουκιανός.

— Ἀ ! κύριε Λουκιανέ ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα μετὰ φαιδρᾶς ἐκπλήξεως.

Ὁ Ροβέρτος ἦτο ἤδη πλησίον τῆς Ἀγγελίνας.

— Γρήγορα ! γρήγορα, διδάκτωρ ! τῷ εἶπεν ἡ Βάλδα· βλέπετε, λέγει ὅτι εἶνε κακὰ. Εἶνε παράλογον, δὲν εἶνε ἀληθές ;

Ὁ Ροβέρτος ἐψηλάφισε τὸν σφυγμὸν τῆς Ἀγγελίνας καὶ ἔκλινεν ὅπως παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰ χεῖλη αὐτῆς.

Ἡ Βάλδα, ἥτις ἀπλήστως παρηκολούθει πάσας τὰς κινήσεις αὐτοῦ, τὸν εἶδε φρίττοντα.

— Τί ἔχει ; ἠρώτησεν.

Ὁ Ροβέρτος ἀνῆγέρθη κινῶν θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἐδηλητηριάσθη, εἶπεν.

Ἡ Βάλδα ἔρρηξε κραυγὴν, καὶ λαμβάνουσα δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν κόμην :

— Ἐδηλητηριάσθη ! ἀδύνατον ! Ἀγγελίνα ! εἶνε ἀληθές ! Εἰπέ, ὁμίλησον ! Τίς σὲ ἐδηλητηρίασεν ;

— Ἐ ! τίς ἄλλος ἀπὸ ἐμέ ; εἶπεν ἡσύχως ἡ Ἀγγελίνα.

— Ἰατρέ !... Ἄ !... βοηθήσατέ την ! ἀνεφώνησεν ἡ Βάλδα διὰ φωνῆς τραχείας, μόλις ἀκουομένης.

Ὁ Ροβέρτος εἶχε παρατηρήσει τὸ ἐπὶ τοῦ τραπέζιου ποτήριον. Ἐλάβεν, ἐξήτασεν, ἐβύθισε τὸν μικρὸν δάκτυλον εἰς τὴν ἀνακλυμένην σάκχαριν καὶ ἔθετο ἐπὶ τῆς σακχαρίνης σταγόνος τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης.

Καὶ ἡ Βάλδα εἶδε λύπης νέφος διελθόν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς.

— Προσφιλεστάτη μου, εἶπεν ἡ Βάλδα τῇ Ἀγγελίνᾳ, πότε ἔπιες τὸ δηλητήριο αὐτό ;

— Πρὶν σοὶ ἀπαντήσω, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγγελίνα, ἀπάντησόν μοι, σὲ παρακαλῶ Ἡ μονομαχία τοῦ κυρίου Λουκιανού;...

— Ἐτελείωσεν. Μόνος ὁ Λουκιανὸς ἐπυροβόλησεν. Ὁ κίνδυνος παρήλθεν.

— Ἀ! εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἔκραξεν ἡ Ἀγγελίνα. Τώρα τί μὲ ἠρωτήσατε; Κατὰ ποίαν ὥραν ἔπιον τὸ δηλητήριο; Εἶνε περισσότερον τῆς ὥρας. Ἦσαν ἐξ ἀκριβῶς.

Καὶ ἡ Βάλδα εἶδε τὸν Ροβέρτον συσφίγγοντα τὰς πυγμὰς μετ' ἀπελπισμοῦ.

— Τί ἐδοκίμασες ἀπὸ μιᾶς ὥρας; Κατὰ διαλείμματα φοβεροὺς πόνους εἰς τὸ μέτωπον, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ναί.

— Καὶ ἐπανεληφθῆσαν πολλάκις;

— Τρίς, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα. Τὴν τελευταίαν φοράν, δηλαδὴ πρὸ ὀλίγου, ὅτε ἔκραξα τὴν θείαν μου. Ἀ! ἦτο φρικτόν! Θὰ ὑποφέρω ἄρά γε πολὺ ἀκόμη;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, δὲν θὰ ὑποφέρετε πλέον.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τρομερόν! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα. Ἀλλὰ τί δηλητήριο εἶνε τέλος πάντων αὐτό;

Ὁ Ροβέρτος παρετήρησεν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί.

— Κυρία, τῇ εἶπεν, εἶνε δηλητήριο τῶν χωρῶν σας.

Ἦψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀνέκφραστος φρίκη ἀπεικονίσθη ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς.

— Τέλος, εἶνε καιρός; ὑπέλαβεν, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ροβέρτου περιπλεκόμενη. Γνωρίζετε σεῖς τὰ ἀντιφάρμακα; Τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

Πάντα τὰ βλέμματα προσηλώθησαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ροβέρτου ἐναγωνίως· οὗτος ἀπεκρίνατο σκυθρωπῶς;

— Πρέπει νὰ περιμένωμεν.

Ἡ Λουκία ἡμιθανὴς κατέπεσεν ἐπὶ τινι ἔδραν, ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ ὑποβασταζομένη.

— Νὰ περιμένω! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα, τί σημαίνει αὐτό; νὰ περιμένω; Νὰ περιμένω τί;

— Λοιπόν, ἀλλὰ νὰ ἀποθάνω, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγγελίνα διὰ φωνῆς ἡσύχου· ἀφ' οὗ δὲν θὰ ὑποφέρω πλέον, ἔχει καλῶς.

— Νὰ περιμένω! νὰ ἐλπίζω! ἐπανελάβεν ὀργίλως ἡ Βάλδα, ἀλλὰ αὐτὰ εἶνε πράγματα ἀσυμβίβαστα, πράγματα ἀδύνατα! Κύριε διδάκτωρ! εἰσθε ἰατρός! ὀφείλετε νὰ τὴν σώσετε, ἔχετε καθήκον! Διὰ τί στέκεσθε ἀκίνητος; Ζητήσατε, εὑρετε! Ἐκτελέσατε τὸ καθήκον σας, κύριε! Ἡ ἀπραξία σας εἶνε πρᾶγμα ἀποτρόπαιον! Δὲν θὰ τὴν ἀφήσετε, νομίζω, νὰ ἀποθάνῃ πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, χωρὶς νὰ προσπαθήσετε τίποτε; Αὐτὴ, ἡ Ἀγγελίνα μου, τὸ τέκνον... Ἀ, τῷ ὄντι, δὲν ἤξεύρετε... Λοιπόν. Ναί, εἶνε τέκνον μου, εἶνε κόρη μου! Εἶμαι μήτηρ τῆς!

— Σιώπα! σιώπα! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα, ὑπεγυρομένη καὶ προσπαθοῦσα νὰ κλείσῃ τὸ στόμα αὐτῆς.

Ἀλλ' ἡ Βάλδα ἀπηλλάχθη τῆς περιπτύξεως ταύτης.

— Εἶμαι μήτηρ τῆς! ἐπανελάβε μετ' ἀγρίας ζωηρότητος. Τολμήσατε νὰ μοὶ εἴπητε τώρα ὅτι δὲν θὰ τὴν σώσετε!

Ἡ Ἀγγελίνα προσεῖδε ζωηρῶς τὸν Ροβέρτον καὶ ἠρώτα δύο τινα: ἂν ἀποφασιστικῶς θὰ ἀπέθνησκε καὶ ἂν ὁ Ροβέρτος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, βαθέως λυπούμενος· καὶ αὐτὴ ἐθλίβετο μὲν ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ σωθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἡνυχαστεῖτο ἀφ' ἐτέρου, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἦτο τεθλιμμένος.

Μάτην ἡ ἐπιστήμη τοῦ Ροβέρτου ἦτο πραγματικὸ ἀπολύτως ἀνίσχυρος. Πρὸ πάντων, ἡ Ἀγγελίνα ἠθέλησε νὰ καθησυχάσῃ ἡ Βάλδα καὶ νὰ καταπραυνῇ ὁ παράφορος αὐτῆς ἀπελπισμός.

— Θὰ μὲ ἀκούσης! πρέπει νὰ μὲ ἀκούσης! εἶπεν αὐτῇ διὰ φωνῆς τοσοῦτον σταθερᾶς, ὥστε κατέπαυσεν αὐτὴ τὰς κραυγὰς τῆς.

Ἐπειτα, ἀπευθυνομένη εἰς τὰ λοιπὰ παρόντα πρὸς ὧπα, ἀλλ' εὐθύτερον πρὸς τὸν Ροβέρτον:

— Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μὰς ἀφήσετε μόνους, εἶπεν, ἐπὶ τινὰς μόνον στιγμὰς· θὰ ἐπανεέλθετε εὐθὺς μετ' ὀλίγον.

Ὁ Ροβέρτος ἔνευσε τῷ κυρίῳ Δὲ Σερχὺ καὶ τῷ Λουκιανῷ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπακούσωσιν αὐτῇ.

Ὁ Λουκιανὸς ὑπήγειρεν εἰς τοὺς βραχίονας τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ὅπως μεταφέρῃ αὐτήν. Αὕτη ἀνθίστατο.

— Πήγαινε, Λουκία μου, τῇ εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, θὰ φωνάζω πάλιν.

— Λοιπὸν δὲν ὑπάρχει ἐλπίς σωτηρίας; εἶπεν ὁ Λουκιανὸς εἰς τὸ οὖς τοῦ Ροβέρτου.

— Φεῦ! ὄχι.

— Καὶ δὲν φοβεῖσαι νὰ τὴν ἀφήσης; Δὲν θὰ ἐξαντλήσῃ τὰς τελευταίας αὐτῆς δυνάμεις;

— Ὅχι, εὐρίσκεται εἰς τὴν περίοδον τῆς ἐξάψεως, ἡ ὁποία προηγείται τῆς ναρκώσεως· καὶ ἡ δυστυχὴς νέα δὲν θὰ ὑποφέρῃ πραγματικῶς πόνους.

Οἱ διηνευγμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς Βάλδας παρηκολούθουν τῷ Ροβέρτῳ, καθ' ὃν χρόνον ἀντήλασσον χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὰς ἐσπευσμένας ταύτας λέξεις. Ὅτε εἶδεν αὐτοὺς ἀποσυρθέντας:

— Λοιπὸν! Ἰδοὺ ἀπεμακρύνθησαν! εἶπε τῇ Ἀγγελίνα.

— Ἀφῆσε! θέλω νὰ ὁμιλήσω εἰς σὲ μόνον, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα.

Καὶ ὅτε ἐξῆλθον ἅπαντες:

— Ἡσύχασε, μητέρα, καὶ ἀκουσόν με, ἐπανελάβεν. Μὴ σκέπτεσαι νὰ μὲ σώσης. Πρῶτον θὰ ἦτο δυστύχημα δι' ἐμέ, ἄλλως τε, εἶνε ἀδύνατον.

— Διὰ τί ἀδύνατον;

— Εἶδον κάλλιστα εἰς τὸ βλέμμα τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου ὅτι δὲν ἔχει κανὲν ἀντιφάρμακον ἐναντίον τοῦ δηλητηρίου αὐτοῦ. Καὶ θέλεις νὰ μάθης τί δηλητήριο εἶνε αὐτό; Εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνόμισες ὅτι ἔδωκες σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς τὴν Λουκίαν.

Ἡ ὑποψία μόνη τῆς ἀληθείας εἶχεν ἐξεγείρει τὴν φρίκην τῆς Βάλδας· ἡ βεβαιότης κατεσύντριψεν αὐτήν.

Μόλις δὲ ἡδυνήθη νὰ εἴπῃ τὰς λέξεις ταύτας:

— Εἶνε αὐτὸ τὸ δηλητήριο!... πῶς;... Ἡ Λουκία ἐσώθη... σὺ ἀποθνήσκεις!... Δὲν ἐννοῶ.

— Μητέρα, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγγελίνα, σοὶ τὸ εἶπα, μὲ ἡγάπας πολὺ! μὲ ἡγάπας κακῶς! Ἐζήτεις τὴν εὐτυχίαν μου διὰ φοβερῶν μέσων. Ἀπέβλεπες εἰς τὴν Λουκίαν καὶ τὸν Λουκιανόν. Παρεφύλαττες αὐτούς, ἐγὼ δὲ παρεφύλαττα σέ. Ἠννόησα τὸ μυστικὸν τοῦ δηλητηρίου τούτου. Διὰ ποῖον τὸ ἐφύλαττες; Διὰ τὴν Λουκίαν καὶ σέ. Σοὶ τὸ ἀφῆρσα. Εἰς τὴν θέσιν τῶν δηλητηριασμένων τεμαχίων, ἔθεσα ἰσαριθμὰ τεμάχια καὶ ὁμοίόμορφα καὶ ὁμοίόχρωμα. Τοιοῦτοτρόπως ἔσωσα τὴν Λουκίαν. Ἀλλὰ τὸν Λουκιανόν δὲν ἠδυνάμην. Ἡθέλησα λοιπὸν ν' ἀποθάνω συγχρόνως μετ' αὐτοῦ. Εἶδον σήμερον τὸ πρῶτ' ποία ἦτο ἡ δόσις...

Ἡ Βάλδα ἀφῆκεν ἀγρίον μυκηθμόν.

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησε διὰ φοβεροῦ καὶ ἀγρίου τόνου· τί ἔκαμες ἔπειτα;

— Ἐξεμνηδενίστην! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα. Δὲν θὰ εὖρης ἱχνος! Σὺ, μητέρα, πρέπει νὰ ζήσης, πρέπει νὰ προσεύχησαι δι' ἐμέ.

— ὦ!... ὦ!... ἐψιθύρισε ὑποκώπως ἡ Βάλδα ὡς ἀγρίου θηρίου.

Καὶ μηχανικῶς, κτηνωδῶς, ἤρξατο ἐπαναλαμβάνουσα:

— Λοιπὸν ἐγώ... ἐγώ... ἐγώ! Λοιπὸν σὺ δὲν ἐδηλητηριάσθης μόνη. Ἐγώ... ἐγώ!

— Μὴ τὸ λέγῃς αὐτό! ἔκραξεν ἡ Ἀγγελίνα. Δὲν ἠδυνάμην εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζῶ. Δὲν ἀποθνήσκω μόνον διὰ νὰ

ἐξαγνίσω τὴν ἰδικὴν σου ὑπερβολικὴν στοργήν. Ἀπο-
θήσκω διὰ νὰ μὴ ὑπομένω πάσας ἐκείνας τὰς βρασ-
νους, τὰς ὁποίας προέβλεπον, τὰς ὁποίας ἠσθάνομην ἀπὸ
τοῦδε. Σὺ μοι ἔδωκες νὰ ἐννοήσω τί εἶχον εἰς τὴν καρδίαν.
Μήπως ἠδυνάμην νὰ φθονῶ τὴν Λουκίαν; Μήπως ἠδυνά-
μην νὰ τὴν μισῶ, ἀφ' οὗ τὴν ἀγαπῶ; Θὰ ἔφθανον ἐν το-
σοῦτῳ ἐκεῖ, ἴσως θὰ ἔφθανον. Μοι τὸ εἶχες εἰπεῖ σύ, εἶχες
δίκαιον...

— ὦ! ἐγὼ πάλιν!... ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα.

Ἡ κόμη αὐτῆς ἠνωρθώθη, αἱ κόραι τῶν ὀμμάτων ἐβυθί-
σθησαν εἰς τὰ κοιλώματα αὐτῶν, οἱ ὀδόντες τῆς συνε-
κρούοντο, ἔκλινεν ἐφ' ἑαυτῆς καὶ ἔπεσε, τὴν κεφαλὴν ἀνε-
στραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω τῆς κλίνης ἔχουσα.

Ἡ Ἀγγελίνα ἀνηγέρθη περίτρομος καὶ ἔκραξε:

— Κύριε Ροβέρτε! Λουκία!

Ὁ Ροβέρτος εἰσῆλθε πρῶτος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς
Λουκίας, τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ.

— Ἰδέτε! ἰδέτε! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα δεικνύουσα τῷ
Ροβέρτῳ τὴν μητέρα της.

Ὁ ἰατρός ἔλαβε τὴν παγωμένην χεῖρα τῆς Βάλδας.

— Ζῆ, δὲν εἶνε ἀληθές; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα.

— Φεῦ! ναί, ἡ δυστυχὴς γυνὴ! ἀπεκρίνατο ὁ Ροβέρ-
τος μετὰ στιγμῶν τινῶν σιωπῆς.

— Ἄλλ' ἐλιποθύμησε. Βοηθήσατέ την.

— Θὰ ἀναλάβῃ ἀρκετὰ ταχέως τὰς αἰσθήσεις, εἶπεν ὁ
Ροβέρτος.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Ἀγγελίαν:

— Ὑμεῖς πῶς αἰσθάνεσθε.

— Δὲν πάσχω, δὲν ὑποφέρω. Μόνον ἐπιθυμῶ νὰ κοι-
μηθῶ. Εἶνε ἴσως τὸ τέλος; Ἄ!... ἐπεθύμουν ἐν τοσοῦτῳ
νὰ εἶχον τὸν καιρὸν νὰ ἀποχαιρετίσω. — Χαῖρε, Λουκία
μου!

Ἡ Λουκία, κατακυριευμένη ὑπὸ τῆς θλίψεως, δὲν ἠδύ-
νηθη νὰ συγκρατήσῃ ἐπὶ μακρὸν τοὺς λυγμοὺς αὐτῆς καὶ
ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, κατὰ τὴν ἐτέραν πλευρὰν τῆς κα-
θέδρας, καλύπτουσα διὰ φιλημάτων καὶ δακρύων τὴν
χεῖρα τῆς Ἀγγελίνας καὶ λέγουσα:

— Ἀγγελίνα! φίλη μου, Ἀγγελίνα! ἀγαπητὴ μου ἀ-
δελφὴ! μὴ φεύγῃς! μὴ μὲ ἀφήνῃς μόνην, σὲ παρακαλῶ.

— Ναί, πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω, Λουκία, πρέπει νὰ φύγω·
τὸ βλέπεις, εἶνε καλλίτερον, εἶνε καλόν!

— Τί λέγεις; ἔκραξεν ἡ Λουκία.

— Δὲν γνωρίζεις, φιλάττη Λουκία, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα
δι' ἐξασθενουμένης φωνῆς, δὲν ἔχω μόνον νὰ σοὶ εἰπω
χαῖρε, ἀλλὰ καὶ νὰ σοὺ ζητήσω συγγνώμην.

— Συγγνώμην; σὺ νὰ ζητήσῃς ἀπὸ ἐμὲ συγγνώμην!
καὶ διατί, ἀγαπητὴ μου ἀγγελε;

Ἡ Ἀγγελίνα, μὲ φωνὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθι-
σταμένη βραδεῖα, ἐπανέλαθεν:

— Ναί, Λουκία, πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς καὶ θὰ ἴδῃς
ὅτι πρέπει, διὰ τοῦτο νὰ ἀποθάνω. — Ἄ! ἡ ζωὴ παρέρχε-
ται... Δὲν ἐλπίζω πλέον. Σὰς βλέπω ὅλους ἀμυδρῶς... —
Ἄλλὰ, ἂν μὲ συγχωρήσῃς, Λουκία, θὰ μὲ ἀσπασθῇς εἰς τὸ
μέτωπον, θὰ τὸ ἐννοήσω. — Λουκία... τολμῶ νὰ εἰπῶ τὸν
λόγον αὐτόν, διότι εἶνε καὶ ὁ τελευταῖος. — Ἠγάπησα
ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον σὺ ἀγαπᾷς.

Ἐσιώπησεν.

Δάκρυ βραδέως ἐκυλίσθη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Λουκίας.

Ἐπειτα ἀνηγέρθη καὶ ἔθετο ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Ἀγ-
γελίνας παρατεταμένον φίλημα.

Τότε ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Ροβέρτον, ὄρθιον ἐν τῇ
ἐτέρᾳ πλευρᾷ τῆς κλίνης,

— Καὶ ὑμεῖς ὁμοίως ἀσπασθῆτέ την.

Ὁ Ροβέρτος ἔκλινε καὶ ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον τὴν
ἀποθνήσκουσαν.

Ἡ θνήσκουσα ὑπεμειδίασε μειδιάμα ἀρρήτου μακαριό-
τητος.

— Εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης.

Ἐγένετο σιωπὴ, καὶ ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτὰ μόνον οἱ
κλαυθοὶ τῆς Λουκίας ἤκούοντο.

Ἀφ' ἧς ἡ Βάλδα ἠνωρθώθη ὡς ἀνάνηψασα ὑπ' αὐτῆς
τῆς σιωπῆς.

— Σιωπᾶ, εἶπε, σιωπᾶσιν. Δὲν ἀπέθανεν ἐν τοσοῦτῳ,
ἰατρέ;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Λοιπόν, λοιπόν, μὴ τὴν ἀφήσετε νὰ ἀποθάνῃ.

Ἀκούετε...

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἀνήσυχος προὐχώρησεν.

— Ἐλθετε, Βάλδα, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μένετε ἐδῶ.

Ἄλλ' αὐτὴ παρετήρησεν αὐτὸν διὰ σπινθηροβολούντων
ὀφθαλμῶν.

— Θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσετε... Θὰ μὲ ἀποσπάσετε ἀπ'
αὐτῆς μόνον εἰς ράκην.

Ὁ Ροβέρτος ἔδειξε τῷ κόμητι δι' ἱκετευτικῆς χειρονο-
μίας τὴν Ἀγγελίαν ἐκπνέουσαν.

Ἡ Ἀγγελίνα ἐν τούτοις μόλις ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ καὶ
νὰ βλέπῃ ἀορίστως· ἡ νεκρικὴ νάρκωσις κατελάμβανεν αὐ-
τήν, καὶ ὁ Ροβέρτος ὅστις ἐκράτει τὴν χεῖρά της,
ἠσθάνθη βαθμὴδὸν ἐκλείπουσαν τὴν ζωὴν καὶ παγόνουσαν
ἐν αὐτῇ.

Ἡ Βάλδα, σείσασα μετὰ βιαίων κινήσεων τὴν κεφαλὴν,
ἐξηκολούθησε πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς ἀπευθυνομένη,

— Ἄλλως τε ὑμεῖς, δὲν σὰς φοβοῦμαι. Βλέπετε ἐκεῖ-
νον, ὁ ὅποιος εἶνε ὁ κύριος, ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἔχω νὰ πα-
ρακαλέσω ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος δύναται τὰ πάντα, ἰδοὺ τον.

Καὶ παρετήρει τὸν Ροβέρτον.

— Ἡ Ἀγγελίνα δὲ μὲ ἀκούει, ἐξηκολούθησεν, ἡ Ἀγ-
γελίνα! δὲν μὲ πιστεύει, ἀλλ' αὐτός, τὰ πάντα δύναται
ἐπ' αὐτῆς· ἂν τὴν διατάξῃ νὰ ζήσῃ, θὰ ζήσῃ. Καὶ ἔπειτα,
τῷ ὄντι, εἶνε τόσον ἰσχυρὸς καὶ τόσον σοφός, ἐσπούδασεν
εἰδικῶς ἐπὶ τῶν δηλητηρίων· ἂν θελήσῃ, τὴν σώνει.

Ὁ Ροβέρτος ἔσεισε περιλύπως τὴν κεφαλὴν.

— Μὴ λέγετε ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα, δύνασθε, ἂν
θέλετε. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ θέλετε, γνωρίζω τί ζητεῖτε, τί
ἀπαιτεῖτε. Διὰ νὰ ἐπαναφέρετε εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀθῶαν,
εἶνε ἀνάγκη, δὲν εἶνε ἀληθές; ἡ ἐνοχὸς νὰ ὁμολογήσῃ τὰ
πάντα; Λοιπόν, θὰ εἰπῶ τὰ πάντα...

Ὁ Ροβέρτος, καίτοι ἐγνώριζεν ὅτι ἡ προσπάθεια αὐτοῦ
ἦτο ἀνωφελής, ἐδοκίμασε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Βάλδαν.

— Δυστυχὴς! ὅχι, σιωπήσατε! σιωπήσατε! τῇ εἶπεν.

— Νὰ σιωπήσω, ἐπανέλαθεν ἡ Βάλδα, περιλύπως γε-
λάσασα· ναί, κάλλιστα! ἐννοῶ. Διὰ νὰ ἔχετε πάντοτε τὸ

δικαίωμα νὰ μὲ τιμωρῆτε τόσῳ φοβερῶς, νὰ μὲ καταδικά-
σητε εἰς θάνατον ὑπὸ τῆς θυγατρὸς μου; Ὁχι, ὀχι, δὲν
θέλω! Ὅλα δι' ἐμέ, τίποτε δι' αὐτήν. Θὰ ὁμιλήσω. Καί
τότε ἀνάγκη νὰ κτυπήσετε ἐμὲ μόνην! Ἀκούσατε. —
Πρῶτον ὁ θάνατος τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ...

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος, ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀποθνή-
σκουσα δὲν ἀκούει· ἀλλά, ὅλοι οἱ ἐνταῦθα παρευρισκόμε-
νοι, ὀφείλετε νὰ ἀποσυρθῆτε!

— Ἐνόσω ζῇ! καὶ δὲν δύναται νὰ τὴν ἀφήσω! εἶπε
κλαίονσα ἡ Λουκία.

— Μάλιστα, μείνατε, μείνατε! ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα.
πρέπει πάντες νὰ ῥοθῶ παρόντες, διὰ νὰ γείνη ἀληθὴς
ἐξιλασμός. Ἐλεγον:

Ὁ θάνατος τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ δὲν προήλθεν ἐκ τῆς
ἀσθενείας αὐτῆς. Ἡ κεκαλυμμένη γυνή, ἡ ὁποία ῥῆθε νὰ
σᾶς ἐρωτήσῃ, διδάκτωρ, ἂν τὸ κτύπημα θανασίμου εἰδή-
σεως ἡδύνατο νὰ φονεύσῃ τὴν ἀσθενή, ἤμην ἐγώ.

— Τὴν μητέρα μου!... σὲς!... ἀνέκραξεν ὁ Λουκι-
ανός, προχωρῶν πρὸς τὴν Βάλδα.

Ἀλλ' ὁ Ροβέρτος ἐκράτησεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος,
καὶ εἶπεν αὐτῷ λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὐς. Οὗτος ἀνεχαιτίσθη.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἔπεσεν ἐπὶ τινος θρόνου, κρύπτων
τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν.

Οἱ λυγμοὶ τῆς Λουκίας, ἥτις ἔκλαιε καὶ προσηύχετο
γονυκλινής, ἐδιπλασιάσθησαν.

Ἡ Βάλδα καθηλωμένη ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς σκέψει, ἐθεώ-
ρει μόνον τὸν Ροβέρτον.

— Ἀ! ὁ ἀδιάλλακτος ἄνθρωπος! εἶπε· αὐτὸ μόνον
δὲν εἶνε ἀρκετόν! Δὲν συγκινεῖται! Δὲν δυσωπεῖται!
Εἶνε ἀνάγκη νὰ προβῶ μέχρι τέλους. Καλὰ· περιμένετε,
εἴχετε δίκαιον ὅτε μὲ κατηγορεῖτε σήμερον τὸ πρῶτ', ὅτι
ἐγὼ ἤμην ἡ αἰτία τῆς μονημαχίας καὶ ἐπεδίωξα ὅσῳ τὸ
δυνατὸν τὸν θάνατον τοῦ Λουκιανοῦ.

— Ὅσον δι' αὐτό, θὰ σᾶς συνεχώρουν! εἶπεν ὁ Λουκι-
ανός θλιβερώς ὑπομειδιῶν.

— Ὑμεῖς, τί μὲ μέλει! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα· συγχωρεῖ
αὐτός; αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ροβέρτος παρετήρησε τὴν
Ἀγγελίαν ἀνασκιρτῶσαν καὶ ἔκλινεν ἐπ' αὐτήν.

Εἰς τὸ ἐρωτηματικὸν βλέμμα τῆς Λουκίας ἀπήντησε
χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Ἀναπνέει, ἀλλὰ δὲν ἀκούει πλέον.

— Τί περιμένετε ἀκόμη; ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα. Ἀφ' οὗ
ἐναντιοῦσθε ἀκόμη, λιθίνῃ καρδίᾳ. θὰ σᾶς προτρέψω νὰ
τὴν σώσετε, θὰ ἴδῃτε. Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν δι' ἐμέ, διὰ τὰς
πράξεις μου, διὰ τὰ ἐγκλήματα μου! Ἐνθυμεῖσθε, καὶ
ὀφείλετε τώρα νὰ ἐννοήσητε ὅ,τι σᾶς ἔλεγον σήμερον τὸ
πρῶτ', ἐγὼ ἤμην καταδικασμένη εἰς θάνατον, καὶ ἐσκό-
πευον νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἀπόφασίν μου.

«Πάντα τ' ἀπαίσια σχέδιά μου ἐματαιώθησαν, ὅλαι αἱ
γλυκεῖαι ἐλπίδες σᾶς θὰ πραγματοποιηθῶσι μετ' ὀλίγον·
θὰ γίνετε εὐτυχής· θὰ νυμφευθῆτε τὴν Λουκίαν.... Λοι-
πόν, γνωρίζετε εἰς ποῖον τὸ ὀφείλετε; Γνωρίζετε εἰς ποῖον
ὀφείλετε ὅτι δὲν εὔρετε τὴν Λουκίαν σᾶς θνήσκουσιν ὡς
ἐγὼ βλέπω τὴν Ἀγγελίαν μου; Εἰς ἐκείνην! εἰς τὴν θυ-
γατέρα μου! Ναί, γνωρίσατε τὰ πάντα. Ἡ Ἀγγελίνα
ἔπιε τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον εἶχα προωρίσει διὰ τὴν
Λουκίαν.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ καὶ ὁ Λουκιανός δὲν ἡδυνήθησαν νὰ
συγκρατήσωσι κίνημα φρίκης.

Διὰ τὴν Λουκίαν, ἡ Ἀγγελίνα ἐκαιροφυλάκτει μετ'
ἀγωνίας τὸ ἐλαφρὸν κίνημα τῶν χειλέων αὐτῆς.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ Βάλδα, εἶμαι λίαν ἡσυχος· δὲν
δύνασθε, ἱατρεῖ, νὰ σώσετε τὴν Ἀγγελίαν!

Ὁ Ροβέρτος τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀφῆκεν ἡσυχῶς τὴν
χεῖρα τῆς Ἀγγελίνας, ἣν ἐκράτει, νὰ καταπέσῃ.

— Ἀπέθανεν! εἶπεν.

— ὦ! σιγώτερα, κύριε, διὰ τὸν Θεόν! εἶπεν ὁ κύριος
Δὲ Σερζύ δεικνύων αὐτῷ τὴν Βάλδα.

Ἀλλ' ὁ Ροβέρτος ἀπεκρίθη ὑψηλοφώνως:

— Αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ πλέον ὅ,τι εἶπον.

Ἐπειτα, παρατηρῶν τὸν κόμητα καὶ τὸν Λουκιανόν·

— Καὶ προσθέτω: Δὲν ἤξεύρει τί λέγει. Εἶνε παρά-
φρων.

Τ Ε Λ Ο Σ